

ΕΚΔΙΔΕΤΑΙ
ΚΑΤΑ ΣΑΒΒΑΤΟΝΓΡΑΦΕΙΑ
ΤΗΣ ΕΤΑΙΡΕΙΑΣ
ΕΝ ΤΗ ΑΚΑΔΗΜΕΙΑ

ΤΑ ΠΑΤΡΙΑ

ΟΡΓΑΝΟΝ ΤΗΣ ΕΤΑΙΡΙΑΣ ΤΗΣ ΥΠΕΡ ΤΩΝ ΠΑΤΡΙΩΝ ΑΜΥΝΗΣ

ΕΚΤΥΠΟΥΝΤΑΙ
ΕΙΣ 20.000
ΑΝΤΙΤΥΠΩΝ
ΚΑΙ
ΔΙΑΝΕΜΕΤΑΙ
ΔΩΡΕΑΝ

Ἐκδιδόμενον τῇ ἐπιμελείᾳ ἐπιτροπῆς ἐκ τῶν κ. κ. Γ. Ν. Χατζιδάκι, Κ. Γ. Ζηρόν καὶ Ι. Μ. Δαμβέργη διευθύνοντος.

ΟΛΙΓΟΨΥΧΙΑΙ

Ὑπὸ δεινῆς ἀνησυχίας κατέχονται τινὲς τῶν ἐν τῇ ἐλευθέρᾳ καὶ τῇ Ἀλυτρώτῃ ἀδελφῶν, μὴ τυχόν καὶ τὰ ὑπὸ τῆς Ὀθωμανικῆς Βουλῆς ψηφισθησόμενα νομοθετήματα εἰς τὰ καίρια τραυματίσωσι τὸ Γένος, τὸ τέως μὲν δουλεῦον, νῦν δὲ ἀνεπαρκέστατα ἀντιπροσωπευόμενον καὶ κατ' ἀκολουθίαν μὴ δυνάμενον νὰ ὑπερασπίσῃ ἑαυτό.

Βεβαίως εὐχῆς ἔργον θὰ ἦτο εὐθὺς ἐξ ἀρχῆς δίκαιοι νόμοι νὰ καθώριζον ἀγαθὰς τὰς σχέσεις τῶν μελλουσῶν νὰ συμπράξωσι πρὸς ἐδραίωσιν καὶ εὐημερίαν τῆς Ἀνατολικῆς Αὐτοκρατορίας φυλῶν. Ἀλλὰ καὶ ἡ τυχόν ἔλλειψις τούτων οὐδόλως πρέπει νὰ κλονήσῃ τὴν ἐπὶ τὴν τελικὴν νίκην πεποιθήσιν τῶν ἀδελφῶν, καὶ νὰ ἐλαττώσῃ τὰς πρὸς ἀνάπτυξιν καὶ μόρφωσιν τοῦ λαοῦ ἀξιοπαίνους αὐτῶν προσπάθειας.

Οὐδὲν διάδημα θὰ παραλειφθῇ βεβαίως ὑπὸ τῶν ἡγετῶν τοῦ ἡμετέρου ἔθνους, ὅπως φρουρηθῶσι τὰ δικαιώματά του καὶ ὅσον οἷον τε εὐθυτέρα χαραχθῇ ἡ νέα ὁδὸς τῆς συνταγματικῆς αὐτοῦ πορείας. Ἀλλὰ καὶ ἂν ἤθελεν ἀδικήσῃ ἡμᾶς ἡ Ἰσχύς μὴ φοβηθῶμεν.

Ἡ Ἰσχύς, βεβαιωθῆτε ἀδελφοί, θὰ καταδειχθῇ ἅπαξ ἔτι ἀνίκανος νὰ καταστήσῃ τὸ ἀδίκον δίκαιον· τὸ δὲ δίκαιον δὲν ἐξαρτᾶται οὔτε ἀπὸ ψηφίσματα καὶ ἀποφάσεις, οὔτε ἀπὸ καταχρήσεις τῆς Ἰσχύος. Ἰσταται ὑπεράνω αὐτῶν.

Καὶ τὸ δίκαιον, τῆς ἡμετέρας φυλῆς ἰδίᾳ, ὅτον καὶ ἂν καταπιεσθῇ, τόσον ζωντανώτερον καὶ ἱερώτερον θὰ ἀναδειχθῇ, τόσον θριαμβευτικώτερον καὶ ταχύτερον θὰ ἐκλάμψῃ.

Ὅπως ἡ περιπαθὴς Ἀντιγόνη θ' ἀγνοοῦμεν καὶ ἡμεῖς τοὺς νόμους τοὺς κακοὺς, τοὺς νόμους τοὺς ἀδίκους, θὰ γνωρίζωμεν δὲ μόνον τοὺς ἀγράφους ἐκείνους, οὓς οὐδεμίᾳ δυνάμει μᾶς ἔκαμε ποτὲ νὰ λησμονήσωμεν.

Εἰς τίνα νόμον περὶ θρησκείας, ὅσονδῆποτε καὶ ἂν ἤθελεν εἶναι δρακόντειος, δὲν θὰ ἀντιτάσῃ ἡ ἑλληνικὴ ἡμῶν συνείδησις θερμότεραν ἀκόμη τὴν πρὸς τὴν σώτασάν ἡμᾶς Πίστιν λατρείαν; Εἰς ποῖον περὶ Πατρίδος ψήφισμα δὲν θὰ ἀπαντᾷ ἀδίδακτος, ἔμφυτος φωνή, ὅτι μία εἶναι ἡ Πατρίς, ἐκείνη δι' ἣν πᾶσαν μέχρι τοῦδε ὑπέστημεν καὶ πᾶσαν εἴμεθα ἑτοιμοὶ νὰ ὑποστώμεν ἔτι θυσίαν;

Οἱ κακοὶ νόμοι δὲν εἶναι ἐκεῖνοι, οἵτινες ἔχουσι τὴν δύναμιν νὰ τραυματίσωσι καιρίως τὸ Γένος ἡμῶν. Πολὺ μεγαλυτέραν δύναμιν ἔχει ἡ παραλύουσα τὰ ἔθνικα νεῦρα ὀλιγοψυχία, πολὺ καιριώτερον δύναται νὰ τραυματίσῃ ἡ ἀπαισιοδοξία, ἡ ἀφαιροῦσα τὴν ἐπὶ τὰς ἰδίας δυνάμεις πεποιθήσιν καὶ τὴν ἐπὶ τὴν θεῖαν ἀντίληψιν ἐλπίδα.

ΤΟ ΑΓΙΟΝ ΕΥΑΓΓΕΛΙΟΝ

Κυριακὴ τῆς Πεντηκοστῆς

(Ἰωάν. 9. 37—55 καὶ 8—12)

Κείμενον.

1 Τῇ ἐσχάτῃ ἡμέρᾳ τῇ μεγάλῃ τῆς ἐορτῆς εἰστίκει ὁ Ἰησοῦς, καὶ ἔκραξε λέγων. Ἐάν τις διψᾷ² ἐρχέσθω πρὸς με καὶ πινέτω· ὁ πιστεύων εἰς ἐμὲ καθὼς εἶπεν ἡ Γραφή, ποταμοὶ ἐκ τῆς³ κοιλίας αὐτοῦ ρεύσουσιν ὕδατος ζῶντος. Τοῦτο δὲ εἶπε περὶ τοῦ Πνεύματος οὗ ἐμελλον λαμβάνειν οἱ πιστεύοντες εἰς αὐτόν,⁴ οὐπω γὰρ ἦν Πνεῦμα ἅγιον, ὅτι ὁ Ἰησοῦς οὐδέπω ἐδοξάσθη. Πολλοὶ οὖν ἐκ τοῦ ὄχλου ἀκούσαντες τὸν λόγον ἔλεγον. Οὗτός ἐστιν ἀληθῶς⁵ ὁ Προφήτης. Ἄλλοι ἔλεγον. Οὗτός ἐστιν ὁ Χριστός. Ἄλλοι δὲ ἔλεγον. Μὴ γὰρ ἐκ τῆς⁶ Γαλιλαίας ὁ Χριστὸς ἔρχεται; οὐχὶ ἡ Γραφή εἶπεν ὅτι ἐκ τοῦ σπέρματος Δαυὶδ, καὶ ἀπὸ Βηθλεὲμ τῆς κώμης, ὅπου ἦν Δαυὶδ, ὁ Χριστὸς ἔρχεται;⁷ Σχίσμα οὖν ἐν τῷ ὄχλῳ ἐγένετο δι' αὐτόν. Τινὲς δὲ ᾔθελον ἐξ αὐτῶν πιάσαι αὐτόν· ἀλλ' οὐδεὶς ἐπέβαλεν ἐπ' αὐτόν τὰς χεῖρας. Ἦλθον οὖν οἱ ὑπηρέται πρὸς τοὺς ἀρχιερεῖς καὶ Φαρισαίους· καὶ εἶπον αὐτοῖς ἐκεῖνοι. Διατί οὐκ ἠγάγετε αὐτόν; Ἀπεκρίθησαν οἱ ὑπηρέται. Οὐδέποτε ἐλάλησεν ἄνθρωπος ὡς οὗτος ὁ ἄνθρωπος. Ἀπεκρίθησαν οὖν αὐτοῖς οἱ Φαρισαῖοι. Μὴ καὶ ὑμεῖς πεπλάνησθε; μήτις ἐκ τῶν ἀρχόντων ἐπίστευσεν εἰς αὐτόν, ἢ ἐκ τῶν Φαρισαίων; Ἄλλ' ὁ ὄχλος οὗτος, ὁ μὴ γινώσκων τὸν νόμον, ἐπικατάρτοί εἰσιν. Λέγει ὁ Νικόδημος πρὸς αὐτούς, ὁ ἐλθὼν νυκτὸς πρὸς αὐτόν, εἰς ὧν ἐξ αὐτῶν. Μὴ ὁ νόμος ἡμῶν κρίνει τὸν ἄνθρωπον, ἐάν μὴ ἀκούσῃ παρ' αὐτοῦ πρότερον, καὶ γινῶ τί ποιεῖ; Ἀπεκρίθησαν καὶ εἶπον αὐτῷ. Μὴ καὶ σὺ ἐκ Γαλιλαίας εἶ; ἐρεύνησον καὶ ἴδε ὅτι προφήτης ἐκ τῆς Γαλιλαίας οὐκ ἐγύηγετο. Πάλιν οὖν αὐτοῖς ὁ Ἰησοῦς ἐλάλησε λέγων. Ἐγὼ εἰμὶ τὸ φῶς τοῦ κόσμου, ὁ ἀκολουθῶν ἐμοὶ οὐ μὴ περιπατήσῃ ἐν τῇ σκοτίᾳ ἀλλ' ἔξει τὸ φῶς τῆς ζωῆς.

Σημειώσεις.

1) Τῆς Σκηνοπηγίας, ἥτις ἐορτάζεται ἐπὶ 8 ἡμέρας. — 2) Διψᾷ = ὀψιρᾷ. — 3) Κοιλία = τῆς καρδίας. — 4) Οὐπω γὰρ ἦν = οὐδέπω. — 5) Οὐδέπω = ἀκόμη δὲν ἐδοξάσθη διότι δὲν εἶχε σταυρωθῇ καὶ διὰ τῆς ἀναστάσεως δοξασθῇ. — 6) Ὁ προφήτης τὸν ὁποῖον προλέγει ὁ Μωϋσῆς ἐν Δευτερονομίᾳ. — 7) Πολλοὶ ἠγγύουν τὴν ἐν Βηθλεὲμ γέννησιν καὶ ἐθεώρουν αὐτὸν ἐκ Ναζαρέτ τῆς Γαλιλαίας καταγόμενον. — 8) Σχίσμα = μεγάλη φιλονικία καὶ διαίρεσις.

ΔΙΔΑΓΜΑΤΑ ΕΚ ΤΟΥ ΕΥΑΓΓΕΛΙΟΥ

ΕΝ ΤΟΙΣ ΥΨΗΛΟΙΣ Η ΑΣΕΒΕΙΑ

Μὴ τις ἐκ τῶν ἀρχόντων ἐπίστευσεν εἰς αὐτόν ἢ ἐκ τῶν Φαρισαίων; Δὲν πιστεύουσιν οἱ ὑπεράνω τῶν πολλῶν εὐρισκόμενοι, δὲν πιστεύουσιν οἱ τὸν νόμον καυχώμενοι ὅτι διακρατοῦσι. Πιστεύει ὁ ὄχλος, πιστεύει ὁ πολὺς καὶ ἄδοξος λαός. Ἐκεῖναι αἱ τάξεις ἀρέσκονται εἰς τὴν ἀσεβειαν. Διὰ τί; Ἐχουσι μόρφωσιν ἱκανήν. Ἐχουσι θέσιν ἑξοχὸν ἐν τῇ κοι-

νανίξ, εἶναι τὸσον ὑψηλὰ ὥστε νὰ δύνανται νὰ ἐπιδράσωσιν ἐπὶ τῶν κατωτέρω αὐτῶν ἱσταμένων. Πῶς λοιπὸν ἐμπλέκονται ἐν τοῖς δικτύοις τῆς ἀσεβείας ; — Πῶς ; — Ἰδοὺ πῶς καὶ διατί. Οἱ ἄνθρωποι ἐκεῖνοι ἄρχοντες, καὶ Φαρισαῖοι, ἐνασκοῦντες ἐξουσίαν, ἔχοντες πλοῦτη, ἔχοντες τιμὰς καὶ προτιμήσεις, αἰσθάνονται ἑαυτοὺς ἐν τοιαύτῃ ὑπεροχῇ, ὥστε ἀφ' ἐνὸς μὲν νὰ νομίζωσιν ἑαυτοὺς δικαιολογούμενους ἀσυζητητὴ νὰ ἀπολαμβάνωσι τὰ πάντα, καὶ ἀφ' ἑτέρου νὰ θεωροῦσιν ἑαυτοὺς ἀνωτέρους πάντων, κυρίου παντός νόμου καὶ πάσης διατάξεως, εἰς οὐδένα ὑπολόγους, οὐδὲ εἰς αὐτὸν τὸν Θεόν. Ἐάν τινες αὐτῶν φαίνονται εὐσεβεῖς καὶ προσέρχονται εἰς τοὺς ναοὺς, προσέρχονται ἐκεῖ διὰ νὰ ἰδῶσιν ἑαυτοὺς καὶ ἐν ἐκείνῳ τῷ χώρῳ, τῆς ἐν Χριστῷ ἰσότητος καὶ ἀδελφότητος, προτιμωμένους καὶ δοξαζομένους. Οἱ ἄνθρωποι αὐτοί, εἰς τοὺς ὁποίους ἀνοήτως παραβαίνοντες τὰ καθήκοντα αὐτῶν, ὑποτάσσονται οἱ λοιποὶ ἄνθρωποι, μικρὸν κατὰ μικρὸν συνειθίζουσιν εἰς τὴν αὐθαίρεσιν, καὶ τὸν φίλαυτον ἐγωϊσμόν. Ὁ ὀργανισμὸς αὐτῶν ἀφθόνως σιτιζόμενος ἀποκτᾷ δυνάμεις, αἵτινες ὑπερεκχειλίζουσαι ἔχουσιν ἀνάγκη νὰ δαπανηθῶσι — καὶ οἱ ἄνθρωποι παραδίδονται εἰς τὰς μᾶλλον ἀσυνειδήτους ἀπολαύσεις. Ἡ ψυχὴ αὐτῶν ἀναπνέουσα ἀτμόσφαιραν ὑπεκρίσις καὶ κολακείας, ψεύδους καὶ πλάνης καταλαμβάνεται ὑπὸ ζάλης, ἥτις συσκιάζει αὐτήν, ἐπισκοπεῖ αὐτήν, ἐξαγαγκάζει αὐτὴν νὰ μὴ μορφῶν σκέψεις, νὰ μὴ ἀναπτύσῃ συναισθηματὰ, νὰ μὴ θέλῃ τὸ ἀγαθόν, ἀλλὰ νὰ προβάλλῃ ἀπλῶς ἐπιθυμίας, καὶ νὰ ἐπιδιώκῃ τὴν ἀπόλαυσιν αὐτῶν. Εἶναι ἄρχων. Δὲν πιστεῦει εἰς τὴν διδασκαλίαν τοῦ θεανθρώπου Λυτρωτοῦ. Αὐτὸς διατάσσει, οἱ λοιποὶ ὑπακούουσιν εἰς αὐτόν. Λοιπὸν δὲν θέλει τὸν νόμον τοῦ Εὐαγγελίου. Εἶναι δι' αὐτὸν ἡ ἐν Χριστῷ ἀγάπη ἡ πνευματικὴ καὶ γνησίᾳ ἀγάπη, ἀνοησία αὐτόχροημα. Θέλει αὐτὴν τὴν ἀγάπην, ἣν ἔχει τὸ κτήνος, ἀγάπην τῆς προσκαίρου ἡδονῆς — ἀγάπην τῆς ἡδονῆς καὶ τῆς τέρψεως. Ἡ ἐλπίς εἰς μέλλουσαν ζωὴν, εἰς μέλλουσαν κρίσιν καὶ ἀνταπόδοσιν ἡ πίστις εἰς ἓνα Θεὸν τέλειον βραβευτὴν τῆς ἀρετῆς καὶ τῶν ἀγαθῶν ἔργων, πάντα ταῦτα ἐξαφανίζονται ἐν τῇ συνειδήσει τῆς τάξεως ταύτης, πρὸ τοῦ μεγέθους τοῦ Ἐγὼ αὐτῶν. Ἐχουσι συμφέρον νὰ εἶναι ἀσεβεῖς, καὶ εἶναι ἀσεβεῖς. Ἡ εὐτέβεια εἶναι κληρονομία πατροπαράδοτος — ἀλλὰ δὲν προσιδιάζει πρὸς τὸν ξενικὸν πολιτισμὸν τὸν ὁποῖον αὐτοὶ ἐνστερνίζονται. Ἡ Εὐρώπη ! Οἱ Παρίσιοι ! Ὁ κόσμος ἐκεῖνος τῶν φιλελευθέρων πιστεύουσιν εἰς τοὺς λόγους τοῦ Ἰησοῦ ; Οὐχὶ βεβαίως. Δὲν εἶναι αὐτὸς ὄχλος εἶναι τάξις ὑπερέχουσα, ἔχουσα ἰδίαν ἀρχὴν καὶ ἰδίαν ἠθικὴν. Διατί λοιπὸν θὰ ὑποταχθῇ εἰς περιορισμοὺς τῶν ἡδονῶν καὶ τῶν ἀπολαύσεών της παραδιδόμενη εἰς ἰσότητα πρὸς τὸν ὄχλον ἐκεῖνον ; Δι' αὐτοὺς ἔστω ἡ αὐστηρὰ ἠθικὴ. Δι' ἡμᾶς ἀρκετὸν εἶναι νὰ τηρῶμεν τὰ προσχήματα νὰ φανώμεθα ἐξωτερικῶς, τέλος πάντων, ἀγαθοὶ ἄνθρωποι, ὡς εἴμεθα δὲ ἐνδομύχως ἐκεῖνοι οἱ ὁποῖοι δέον νὰ εἴμεθα. Τί θέλομεν τὰς θρησκευτικὰς θεωρίας, αἱ ὅποια ἀναξωογονοῦσιν ἐντὸς ἡμῶν τὴν συνείδησιν ἡμῶν καὶ διεγείρουν τὰς τύψεις αὐτῆς, καθ' ἣν στιγμὴν μάλιστα ἔχομεν ἀνάγκην ἡρεμίας διὰ νὰ αἰσθανώμεθα βαθύτερον τὴν ἀπόλαυσιν τῆς ἡδονῆς ; Τοιαῦται καὶ ἄλλαι τοιαῦται σκέψεις βυθίζουσι τὴν ὑψηλὴν λεγομένην κοινωνίαν εἰς τὰ βάραθρα αὐτολατρείας, ἐξ ἧς πορίζονται πάντες οἱ εἰς τὴν τάξιν ἀνήκοντες τὰ διδάγματα τῆς ἠθικῆς αὐτῶν. Ναί ! ἄρχοντες καὶ Φαρισαῖοι καλῶς προσταρμόζονται. Ἡ ἐξουσία καὶ ἡ ὑποκρισία ἀδελφωμένα ἀποτινάσσουσιν τὸν ζυγόν, τὸν Χριστὸν τοῦ Κυρίου, καὶ παραδίδονται εἰς τὸν ζυγὸν παντὸς ὅ,τι ἀντίκειται εἰς τὸ θέλημα τοῦ θεανθρώπου Λυτρωτοῦ. Εἶναι πάντες οὗτοι ἀσεβεῖς διότι ἡ εὐτέβεια δη-

μιουργεῖ εἰς αὐτοὺς εὐθύνας τὰς ὁποίας δὲν θέλουσι νὰ εἰ-
 ξεύρωσιν ὅτι κατ' ἀνάγκην φέρουσιν. Εἶναι ἄκαρποι εἰς ἔργα
 ἀγαθὰ, ὡς εἶναι ἄκαρποι οἱ ὑπερύψηλοι βλαστοὶ τῶν καρ-
 ποφόρων δένδρων. Εἶναι ἀσεβεῖς, διότι δὲν θέλουσι νὰ προ-
 σμοιᾷζωσι πρὸς τὸν κοινὸν ὄχλον. Εἶναι ἀσεβεῖς διότι εἶναι
 νεωτερισταί. Εἶναι ἀσεβεῖς διότι ἔχουσιν ἀποσέβησιν ἐν τῇ
 ψυχῇ αὐτῶν τὴ φῶς τῆς συνειδήσεως. Εἶναι ἀσεβεῖς διότι
 εἶναι ἁμαρτωλοὶ καὶ διότι θέλουσι νὰ παραμένωσιν ἁμαρ-
 τωλοί. Εἶναι ἀσεβεῖς καὶ εἶναι δυστυχεῖς, διότι δὲν ἔχου-
 σιν Εὐαγγελικὴν ἠθικὴν, καὶ δὲν ἔχουσι τῆς εὐσεβείας τὰ
 ὄψα, ἀτίνα ὁ Χριστὸς ἀποπέμει εἰς τοὺς φιλοῦντας αὐτόν,
 καὶ ἄτινα ἀποβάνουσιν ἀληθεῖς διώκται τῶν ἀναστεναγ-
 μῶν, καὶ παράγωγοι τῆς ἀληθοῦς γαρᾶς.

ΕΘΝΙΚΗ ΜΟΥΣΑ.

Ο ΜΕΤΣΟΪ·ΣΟΣ

Ὁ Μετσοῖος στὰ βουνά, ψηλὰ στὰ κορφοβούνια,
 Ἐμάζωξε κλεφτόπουλα, δὴ Ἀρβανιτοπαῖδια.
 Τὰ μάζωξε, τὰ σύνταξε, τάχαμε τρεῖς χιλιάδες.
 —Φάτε καὶ πιῆτε, μπρὲ παιδιὰ, χαρῆτε ἄ χαροῦμε
 Τοῦτον τὸν χρόνον τὸν καλὸν, τὸν ἄλλον ποῖος τὸ ξέρει,
 Γιὰ ζοῦμε, γιὰ πεθαίνουμε, γιὰ σ' ἄλλον κόσμον πᾶμε.
 Ἀκούστε, παλληγκάρια μου, ἀκούστε, μπρὲ παιδιὰ μου,
 Δὲν θέλω κλέφτες γιὰ τραγιά, καὶ κλέφτες γιὰ χρυσάρι,
 Μόν' θέλω κλέφτες γιὰ σπαθί, καὶ κλέφτες γιὰ νουφεύει.

ΔΙΑ ΤΗΝ 29 ΜΑΪΟΥ

ΕΥΧΗ ΕΠΙΜΝΗΜΟΣΥΝΟΣ
ΤΩΝ ΚΑΤΑ ΤΗΝ ΑΛΩΣΙΝ ΤΗΣ ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΟΥΠΟΛΕΩΣ ΠΕΣΟΝΤΩΝ
ἀναγινωσκόμενη ὑπὸ τῶν ἱερέων κατὰ τὰ
τελεσθούμενα μνημόσυνα ἐπὶ τῇ ἐπε-
τείῳ ἡμέρᾳ 29 Μαΐου.

Κύριε Ἰησοῦ Χριστέ ὁ Θεὸς ἡμῶν, ἐπίβλεψον ἐπὶ τὸν λαόν Σου καὶ ἐπὶ τὴν κληρονομίαν Σου, καὶ ἐπάκουσον ὁμῶν δεομένων Σου, κατὰ τὴν ἡμέραν ταύτην, ἐπέτειον δακρύων, ταπεινώσεως καὶ ἐθνικοῦ πένθους ἡμῶν, ἡμέραν τιμωρίας καὶ ἐκδικήσεως τῆς δικαιοσύνης Σου. Οἱ πατέρες ἡμῶν ἐδόξασαν τὸ ὄνομά Σου ἐπὶ τῆς γῆς, ἐκήρυξαν τὸ Εὐαγγέλιον τῆς Βασιλείας Σου, ἐπορφύρωσαν διὰ τοῦ αἵματος αὐτῶν τὴν ὁδὸν τῆς ἐν τῷ κόσμῳ προόδου τοῦ Σταυροῦ Σου, καὶ ἐγένοντο λαὸς Σου, καὶ Σὺ Θεὸς αὐτῶν καὶ Κύριος. Ἀλλ' ἐπελάθοντο τῶν ἐντολῶν Σου καὶ ἀπέβαλον τὸ πνεῦμα Σου καὶ ἡ ἐλευθερία ἐγκατέλειπεν αὐτοὺς καὶ ἡμᾶς. Ἡ κιβωτὸς τῆς Διαθήκης Σου, ἡ Βύζαντις καὶ Κωνσταντίνου πόλις ἐνέλεσεν εἰς χεῖρας ἐχθρῶν Σου, καὶ τὴν βασιλείαν ἡμῶν ἐκείνην, ἣν ἐκλέεξεν ὁ Σταυρὸς Σου, καὶ ἐλάμπρυνε τὸ ὄνομα Σου. Ἐλλὰς καὶ ἐφώτιζεν ἀκτινοβόλος ὁ ἥλιος τῆς πίστεώς Σου, ἐξετόπισεν ἡ βασιλεὺς τῆς νυκτὸς καὶ κυρίαρχος τοῦ σκότους τῆς μοιρολατρείας τὸ πιστὸν ἔμβλημα. Ἀλγῶν, δακρύων, στεναγμῶν ὁ Ἕλλην λαὸς Σου ἀναμνησκαται τῆς πτώσεως ἐκείνης τῆς σήμερον· ἀλλὰ καὶ πιστεύει εἰς Σέ. Ἐλπίζων ἐπὶ Σέ ὁ λαὸς πενδέχεται τὸ ἔλεός Σου. Κατάστηνον αὐτὸν ἄξιον τῶν ἀγαθῶν ἀσμάτων Σου, διεκδικητὴν τῆς κληρονομίας αὐτοῦ. Κράτηνον αὐτὸν εἰς πληρώσειν τῶν καθηκόντων αὐτοῦ. Ἐμφύσεινον εἰς τὴν ψυχὴν αὐτοῦ πνοὴν ζωῆς πρὸς μόρφωσιν ἡθῶν καὶ καρδίας ἐθνικῆς, ἡθους καὶ καρδίας Χριστιανικῆς. Διὰ αὐτῷ, ἵνα πολιτευσάμενος ἀξίως τῆς δόξης, ἣν πληντορες ὑπὲρ πίστεως καὶ πατριδὸς ἐκτιῶντο οἱ πατέρες αὐτοῦ, ἀνακηρύσσῃ τὴν δόξαν αὐτοῦ, ἀνακηρύσσῃ τὴν Πόλιν καὶ τὰς χώρας αὐτοῦ, τὰς χώρας τὰς φυλακτούσας τὰ ὁσιὰ ἐκείνων, ὁ μὲν γὰρ αὐτῷ. Καὶ δὸς αὐτῷ, ἵνα πορευόμενος ὑπὸ τῇ

σπένῃ Σου, γένηται ὄργανον καὶ ἐκτελεστὴς τῆς θελήσεώς Σου, καὶ ἀνεγείρῃ τὴν βασιλείαν, τὸ ἔθνος καὶ τὴν πίστιν αὐτοῦ. Σὺ, Κύριε, ἐδέξω τὰς ψυχάς, αἵτινες ἀνυψοῦμενα ἐπὶ τοῦ ἀνέμου, τοῦ ριπιζομένου ὑπὸ τῶν σημαίων τοῦ σταυροῦ Σου καὶ περιβεβλημένοι μαρτυρικὴν αἴγλην ἀνήρχοντο κατὰ τὴν φοβεράν ἡμέραν ἐκείνην εἰς οὐρανούς. Σὺ, Κύριε, πρόσδεξαι καὶ τὴν θυσίαν αὐτῶν, καὶ τοὺς στεναγμούς ἡμῶν, οὗς αἰῶνας ἤδη ἐκποιῶς ἐπὶ τῇ μνήμῃ ἐκείνων ἅπας ὁ Χριστεπώνυμος Ἕλληνας λαὸς Σου δακρύοντες ἀναφέρομεν σοὶ τῷ Θεῷ ἡμῶν. Καὶ εὐμενὴς καὶ ἰλασὸς ἡμῖν τε καὶ ἐκείνοις γενόμενος ἀνάτειλον τάχιστα τὴν ποθητὴν ἡμέραν, καθ' ἣν ἡμιος φωτεινὸς ὁ Σταυρὸς Σου φωτίσει τὴν Ἑλληνικὴν βασιλείαν, καὶ ἀπὸ τῆς Ἐπιταλόφου πόλεως φωτεινὸς προβάλλουν ἅπτας Χριστεπώνυμον Ἑλληνικοῦ ἀνθρωπισμοῦ καὶ προόδου, πληρῶσι πίστεως, ἐλπίδος καὶ ἀγάπης τὸν κόσμον σὺμπαντα καὶ ἀποκαταστήσει πραγματικὸν τὸ ἰδάλμα τῆς Μεγάλης Πατριδος. Τὸ αἶσθημα τοῦτο διεγείρουσιν ἐν ἡμῖν ἀκαταίτηται συζῶσαι ἐν ταῖς καρδίαις ἡμῶν ψυχαὶ τοῦ εὐσεβοῦς ἡμῶν Αὐτοκράτορος καὶ τῶν σὺν αὐτῷ πεσόντων γενναίων τῆς πίστεως καὶ πατριδος προμάχων. Ὑπὲρ εἰρήνης καὶ ἀναπαύσεως τούτων τὰ μνημόσυνα τελοῦντες σήμερον, δεόμεθά Σου ἐκ βάθους βαρυνπενθοῦς ψυχῆς ἀναφωνοῦντες :

Κωνσταντίνου Παλαιολόγου τοῦ εὐσεβεστάτου Ἑλληνο-
Χριστιανοῦ Αυτοκράτορος τοῦ Βυζαντινίου, ἀνδρείως ὑπὲρ
πίστεως καὶ πατρίδος ἀγωνισαμένον καὶ πεσόντον ἐπὶ τῶν
τειχῶν τῆς Πόλεως καὶ τῶν σὺν αὐτῷ κατὰ τὴν ἡμέραν ἐκεί-
νην σωγιασθέντων καὶ πεσόντων, Αἰωνία ἡ μνήμη.

BYZANTION

I

Ὀχλοκρατία.

«Πολιτεία τροφή ἀνθρώπων ἐστί, καλὴ μὲν ἀγαθῶν, ἡ δὲ ἐναντία κακῶν» εἶπεν ὁ Πλάτων, εἶναι δὲ τοιαύτη, ὅταν «πᾶν πλῆθος καὶ πᾶς πλοῦτος εἰς τὴν ἀρετὴν ὑπέικη». Τοιαύτη πολιτεία ἡ δημοκρατία ἡ θειοτάτη συνήθως εἶναι ἀλλὰ καὶ ἡ βασιλεία ἡ ὑπὸ νόμους ὑπὸ τοῦ πλῆθους τεταγμένους, ὅποια ἡ ἀρχαία σπαρτιατικὴ, ὅποια ἡ συνταγματικὴ ἡ σύγχρονος. Καὶ αὕτη δὲ ἡ συνήθως ἄκοσμος καὶ θηριώδης ἡ ζῳώδης μοναρχία δυνατόν ἀγαθῶν πολιτῶν τροφὸς ἀγαθὴ νὰ εἶναι, ὡς ἡ τοῦ Ἀλεξάνδρου, ὅταν ὁ ἀπόλυτος ἄρχων αὐτοδραμῶς τοῦ ἐαυτοῦ συμφέρον σκοπῇ οὐδὲ τοῦτο ἐπιτάτῃ, ἀλλ' εἰς τοῦ ἀρχομένου τὸ συμφέρον», ὅπως ὁ αὐτὸς Πλάτων ὀρίζει. Ὅταν δὲ ἡ ἀρετὴ καὶ παντὸς πλῆθους καὶ παντὸς πλούτου ἀρχῇ, τότε ἀριστοκρατία τοῦτο καλεῖται, εἴτε ἐν συνταγματικῇ πολιτείᾳ τοῦτο γίγνεται, εἴτε ἐν δημοκρατίᾳ. Καὶ ἀριστοκρατία ἦτο ἐν Βυζαντίῳ, ὅτε ἐβασίλευεν ὁ Ἰουστινιανὸς ἢ ὁ Ἡράκλειος ἢ Λέων ὁ Ἰσαυρος ἢ Βασίλειος ὁ Μακεδὼν ἢ ὁ ὕστατος τῶν Παλαιολόγων, ἀριστοκρατία ἦτο ἐν ταῖς ἀρχαίαις Ἀθήναις, ὅπου «ὁ δοξᾶς σοφὸς ἢ ἀγαθὸς εἶναι κρατεῖ καὶ ἄρχει» (Πλάτων). Ὅπου δὲ τὰ ὑψηλὰ βουλευμᾶτα, ἡ σοφία, ἡ ἀρετὴ ἐν πᾶσι παρωθοῦνται, οἱ φαυλοῦνται δὲ καὶ οὐτιδανοὶ ἄρχουσι καὶ επικρατοῦσιν εἰτε συνήθως ἄρχοντες εἶναι εἴτε βασιεῖς, ἐκεῖ καὶ ἡ συνταγματικὴ πολιτεία καὶ ἡ μοναρχία ὀχλοκρατία καὶ καλοῦνται καὶ εἶναι.

Ἐκείνη, ἡ ἀριστοκρατία τοῦ πνεύματος καὶ τῆς ἀρετῆς, συμπαράδρους τῆς φιλοπατρίας οὕσα καὶ συνεργῶν, σφίζει ὡς ἐπὶ Κόδρου τὰς Ἀθήνας, ὡς ἐπὶ τῶν Περσικῶν τὴν Ἑλλάδα, ὡς ἐπὶ Τσιμισκῇ τὸ κράτος ἡμῶν ἀπὸ τῶν Ῥώσων κινδυνεύον, ἀπὸ τῶν Γερμανῶν, ἀπὸ τῶν Ἀράβων, καὶ μεγαλουργεῖ ὡς τὸν Εἰ. π. Χ. αἰῶνα ἐν τῇ δημοκρατουμένῃ Ἑλλάδι, ὡς

διὰ τοῦ Ἀλεξάνδρου, ὡς ἐπὶ τοῦ Βασιλείου τοῦ Βουλγαρο-
κτόνου. Αὕτη δέ, ἡ ὀχλοκρατία τοῦ πνεύματος καὶ πάσης
κακίας, φθείρει καὶ φαυλιζοῦσα ταπεινοὶ συμβασιλεύουσα καὶ
συναυτουργοῦσα μετὰ τοῦ δδελουροῦ ἐγωϊσμοῦ, ὡς ἐπὶ τῶν
Τριάκοντα τὰς Ἀθήνας, ὡς ἐπὶ τῶν Ἐπιγόνων τὴν Ἑλ-
λάδα, ὡς τὸ κράτος ἡμῶν τὸ βυζαντιακὸν ἐπὶ Ἀέοντος τοῦ
σοφοῦ, ἐπὶ τῆς αἰσχροῦς Ζωῆς, ἐπὶ τοῦ μαιφόνου Ἀνδρονί-
κου τοῦ Κομνηνοῦ, ἐπὶ τῶν οὐτιδανῶν Ἀγγέλων καὶ τῶν
κατηραμένων, πλὴν τοῦ τελευταίου, Παλαιολόγων.

Ἀνδροόνικος ὁ κατάρατος.

Αὐτὴ ἡ μετὰ τῶν Φράγκων, τῶν διὰ τῆς ἡμετέρας γῆς διερχομένων ἢ ἐγκαταμεινάντων ἐν αὐτῇ, ἀνάμιξις ὁποῖων συναισθημάτων ταραχὴν ἐνέβαλεν εἰς τὰ ψυχὰς μας. Οὐδὲν δύναται σῶσθαι ἡμᾶς οὔτε ἡ ὀρθοδοξία, ἥς ἐκτεθῆκαμεν τὰ δόγματα, συχνάκις ἐπὶ τῶν Ἀγγέλων καὶ τῶν Παλαιολόγων στρώσαντες αὐτὴν, τὴν βασίλισσαν, ταπεινὴν πρὸ τῶν ποδῶν τῆς παπῶσυνος, οὔτε ἡ περιλαμπής τῶν παρελθόντων αἰῶνων συνεισὼν στρατηλατῶν καὶ σοφῶν αὐτοκρατόρων πρὸ τῶν ὀμμάτων μας παρέλασις. Μόνον ἡ παιδεία ἡ Ἑλληνικὴ ἄσβεστον ἐτήρει τὴν λάπην τῶν ἐθνικῶν συναισθημάτων ἐν τῇ ψυχῇ τοῦ λαοῦ· ἄλλ' ἐν τῇ ψυχῇ τῶν ἀρχόντων ἡμῶν σκότος πάσης ἀρετῆς, θανάτος ἐθνικῆς ὑπεροφίας· διότι ἀντὶ τοῦ ὑπερφηάνου ἀετοῦ ἐφόρεσε τὸ βασιλικὸν στέμμα ὁ πᾶσαν δυσωδίαν καὶ ἀηδίαν ἀποπνέων τοῦ εὐτελοῦς ἐγωῖσμοῦ σκώληξ.

Τὸν κακῶς ἐν πολλοῖς βουλευσάμενον, ἀλλ' ὁμως πανταχοῦ σφίζοντα καὶ τοῦ κράτους τὰ ὅρια καὶ τὴν τιμὴν τῶν ὀπλῶν τῶν Ἑλληνικῶν Μανουὴλ τὸν Κομνηνὸν διαδέχεται ὁ Κομνηνὸς ὁ Ἀνδρόνικος. Βαθυμίτας, ν' ἀνέλθῃ εἰς τὸν θρόνον, ἔβαλε τὰ πτώματα Ἀλεξίου τοῦ βασιλέως, υἱοῦ τοῦ Μανουὴλ, καὶ τῆς Μητρὸς τοῦ ἀθλίου τούτου παιδαρίου Μαρίας καὶ τοῦ ἐνδόξου στρατηγοῦ Κοντοστεφάνου, ἀλλὰ συγχωροῦνται πάντα, λησμονοῦνται αἱ ἐπιτορκαίαι πρὸς τὸν Ἀλέξιον τοῦτον δὲ καὶ τὸν Μανουὴλ, αἱ προδοσίαι, αἱ μετὰ τῶν ἐχθρῶν τῆς πατρίδος κατὰ τοῦ ἐδάφους αὐτῆς ἐπιδρομαί. Οἱ λαοί, παιδιὰ ἀγαθὰ ἀλλὰ καὶ εὐπιστα καὶ ἐπιπόλαια, θέλγονται ἐκ τοῦ ἀγαλακτώδους παραστήματος καὶ τῶν γοητευόντων λόγων. Καὶ ἡγάπα τὸν Ἀνδρόνικον ὁ λαὸς διὰ τὸ σῶμα τὸ περικαλλές καὶ τὸ ἀθλητικόν, διὰ τὸ καθύπνου τῶν λόγων, δι' ὅσα ἐν ἀρχῇ τῆς βασιλείας ἐπραττε δῆθεν ὑπὲρ τῆς πατρίδος καὶ ὑπὲρ αὐτοῦ τοῦ λαοῦ. Καὶ ἐπραττεν ὅτι πᾶς τύραννος ἐγκαθιστάμενος ἐπὶ τοῦ σιδηροῦ θρόνου του, ὅ τι οἱ τριάκοντα οἱ τιμωρήσαντες ἐν ἀρχῇ τοὺς ἀπὸ συκοφαντίας καὶ ἄλλης ἀδικίας ζῶντας, ὅτι ὁ Ροβασπίερος ἄγων εἰς τὴν λαμπρότην τοὺς καταργήσαντας τὸν θεὸν ἐμβερίστας. Καὶ ὁ Ἀνδρόνικος τιμωρεῖ μὲν τὸ πρῶτον τοὺς ἀδίκους ἄρχοντας, τοὺς κλέπτοντας τὰ δημόσια, τοὺς εὐγενεῖς τοὺς υποβάλλοντας ἀνθρώπους τοῦ λαοῦ εἰς ἀνόμους ἀγγραφείας, πάντα δὲ ὑπὲρ τοῦ λαοῦ εἰργάζεται, διὰ τῆς θεραπείας δὲ τῶν γραμμάτων ἦγε πρὸς ἐκυτόν λαὸν ἀπὸ τῆς πρώτης αὐτοῦ ἡλικίας λατρεύσαντα εἰς τὰς Μούσας, τὸν Ἑλληνικόν. Ἀνθρώπος ὑποῦλος τὸ ἦθος καὶ ἐπιβόλος, ἄρχων γινόμενος, καθίσταται ὑποπτος, ἡ δὲ ὑπόψια φέρει αὐτὸν εἰς τὸν φόνον ἐκείνων, οὓς ὑποπτεύει, καὶ εἰς τὴν τυραννίαν, θηρίον δὲ ἀπληστον αἵματος γίνεται ὁ τύραννος, ὅταν ἐν τῇ ψυχῇ του ἡ μαιφονία ἔχῃ συμπάρειον τὴν ἀσέλγειαν ἢ τὴν φιλοχρηματίαν. Καὶ φιλοχρηματίας μὲν δὲν ἦτο ὁ Κομνηνός, ἀλλ' ἡ ἀσέλγεια ἐπλήθυνον κτηνωδίαν τὴν ὑπερβίη αὐτοῦ, ἥτις ἐπεσκότισε πάσαν λάμπην ἡρώισμου καὶ φιλομουσίας, ἣν τυχὸν εἶχεν ὁ βίος αὐτοῦ. Ἐμίσαι, ὡς ἔλεγε καὶ ὡς ἐπέδειξε, τοὺς Λατίνους καὶ ὁμως ἔλαβε σύζυγον τὴν Ἀγνὴν τὴν νεαρωτάτην μνηστήν τοῦ φο-

Κ. Π. Κάρρον. Μιχ. Ν. Γενεύς. Στ. Δ. Μ. Πύργον. Κ. Κέρτς. Ἐκτός τοῦ δίσκου τῶν κολλύβων, φέροντος, εἰ δυνατόν, τὸν δικέφαλον αἰτόν, ἢ τὴν ἡμερομ. 25 Μαΐου ἢ ἀπλῶς τὸ ἀρ. κὺν Κ. οὐδεμία ἄλλη προετοιμασία. Καὶ ἡ ἀπλὴ ὑπὸ τοῦ ἱερῆς ἀνάγνωσις τῆς ἐπὶ τούτῳ εὐχῆς, ἣν ἀναδημοσιεύομεν. Κατὰ ταῦτα ἐπεκράτησε νὰ γονυπετῶσι πάντες, δίδοντας τὸ παράδειγμα τοῦ ῥέως.—Χρ. Β. Πειραιᾶ. Εὐχαριστοῦμεν. Κατὰ λάθος εἶχον σταλῆ εἰς τινας φύλλα τοῦ ἀρ. 9 ἀντὶ τοῦ 8. Παρακαλοῦμεν τοὺς λαβόντας τοιαῦτα διπλᾶ νὰ τὰ ἐπιστρέψωσιν ὅπως μὴ τὰ στέρησιν ἄλλοι.—Ἀδ. Α. Ἀνω Πορροῖα. Εὐγνωμονοῦμεν. Θὰ γράψωμεν.—Α. Χ. καὶ Α. Γ. Ἀδριανούπολιν. Ἡ συγγράμμη εἶναι ἡ ἰδίη.—Α. Τ. Κίον. Διατελεῖ σχολάρχης ἐν Σύρω Ἐκπαιδευτικὴ πλαιοσύνη.—Χ. Τ. Χρουπίστην. Γχορνέντζαν στέλλομεν. Περισεύοντα διαθέσατε περριοίκοις.—Ἐν. Ἑλλ. Ἐπ. Δονδινόν. Ἀποστέλλονται. Εὐχαριστοῦμεν, θὰ γράψωμεν.—Ν. Τ. Ἀχρ. Ἑλλάγη.—Π. Β. Καρρατζάκιοι. Εὐχαριστοῦμεν δι' ἀγαθὰ καὶ καθεύσεις.—Κ. Π. Μουδανιά. Εὐχαριστοῦμεν. Διὰ ταχυσυμφορῆς ἐπιταγῆς.—Ε. Σ. Σάμου. Εὐχαριστοῦμεν.—Ἀρχ. Κ. Π. Βάλλαν. Ἐλήφθη. Διεύθυνσις ἡλλάγη.—Γ. Π. Ζαχαρίη. Ἐλήφθη. Θὰ γράψωμεν.—Α. Κ. Πρέβεζαν. Φυλλάδια στέλλονται.—Κ. Α. Φερτέκιον. Ἐλήφθησαν. Ἐπεδόθη. Εὐχαριστοῦμεν.—Δ. Μ. Τσεπέλοβον. Ε. Χ. Σινώπην. Αἰθ. Θ. Βρρησάν. Ἐφ. Σχ. Καλωτᾶν. Ἠρξάτο ἀποστολὴ. Τὰ ταχυδρομικὰ καταβίβλητε ἡ Ἐταιρεία.—Φιλ. Σουλ. Ἐν. Βουρδουρῆ. Συγχαίρομεν καὶ θὰ πράξωμεν τὸ κατὰ δύναμιν.—Κ. Χ. Δίκης. Εὐχαριστοῦμεν.—Σ. Ι. Φοίνικα. Ὑποθέτομεν ὅτι εἶναι τὰ ἐν φ. ἀναγραφέντα καὶ ὑπὸ Δ. Κ. ἀποσταλέντα ἄνευ δηλώσεως πρὸς τὸν Γράψατε παρακαλοῦμεν ὄνομα ἀνταποκριτοῦ.—Ν. Π. Ἐνταύθα. Ἀποστολὴ Συναπλὴ ἤρξατο.—Ἀδ. Τ. Ζουπάνιον. Ι. Π. Κων. ἀνὸς βον. Σειραὶ ἀπεστάλησαν.—Σ. Μ. Δσνέριον. Θὰ σταλῶσιν.

περίφημος Κολώνια καὶ τὰ ἄλλα
κατὰ Μποτσάρκου, πωλοῦνται
ἐν τῷ ἑαυτοῦ Φιλεκατεδευτικῷ